

ВАЛЕНТИНА ЖУРАВЛЬОВА

НАХАЛНИЦАТА

Превод от руски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

През тия три години тя не пропусна нито едно заседание на литобединението на фантастите. Всъщност никой не бе я канил. Но и никой не я гонеше (тук ние безспорно сме виновни и носим цялата отговорност). Тя седеше на крайчеца на стола и ловеше жадно всяка дума. Дори и онези, които мънкаха или дърдореха отегчително, тя слушаше с такова възторжено внимание, с каквото вероятно е бил изслушван Цицерон от неговите съвременници.

Към мен Нахалницата се отнасяше с известно снизхождение. Откакто я поканих да ме посети в къщи, тя започна да идва почти всяка вечер. Не ми пречеше много. Заравяше се в книгите и когато попаднеше на нещо интересно, седеше с часове мълчаливо на дивана.

Четеше и най-скучните разкази, а след това дълго гледаше към тавана с невиждащ поглед. От това не можеше да бъде отучена: тя се поставяше на мястото на героите, променяше сюжета и твърде скоро изгубваше представа кое е прочетено и кое измислено от нея.

От всичко най-много Нахалницата се интересуваше „защо не сега“? Това тя произнасяше като една дума „защонесега?“ Може ли да се напълни една вана с течен хелий и да се потопи някой в него за анабиоза — „защонесега?“...

По едно време ѝ попадна разказ за полет на човек върху крила с „електропластмасови“ мускули. Тя дълго въртя из ръцете си списанието, разглежда картинките и след това попита:

— Защонесега?

Тя престана да чете и в продължение на три дни ме измъчва със своето „защонесега“. Накрая я заведох при един мой познат инженер. Той притежаваше потресаващо търпение и можеше да разговаря спокойно с часове дори с изобретатели на вечен двигател.

Нахалницата веднага извади списанието с разказа и го притисна със своето „защонесега“. Инженерът също извади книги по теория на полета и подробно ѝ обясни *защо не сега*.

Колкото по-голямо е едно същество, толкова по-неизгодно е съотношението между развиваната от него мощност и теглото му. Затова големите птици — дропли и лебеди — летят лошо. Конят не може да лети даже ако имаше крила. Теглото на човек се намира на границата на допустимото: развиваната от човек мощност е достатъчна за вдигане във въздуха на 70–80 килограма. Но трябва да се вземе

предвид и теглото на крилата и тогава съотношението ще стане неблагоприятно.

Всичко това инженерът най-внимателно наби в главата на Нахалницата — с цифри, графики и примери. Тя слушаше, без да го прекъсва, и презрително бръчкаше нос. Всъщност тогава аз я познавах малко. И не разбрах какво означава това.

Десет дни по-късно Нахалницата се появи отново. Дойде с изтъркан куфар, превързан с връв. Помислих, че заминава.

— Тук има крила! — изтърси тя.

Бях свикнала с нейните измишльотини и очаквах да чуя нещо фантастично. Но тя изложи идеята си — във всеки случай ясна, проста и правдоподобна. Обясни я само с няколко думи.

Човек тежи твърде много, за да може да лети с крила, значи — не трябва да се строят мускулети. Тази истина Нахалницата прекроила по своему. И станала следната: трябва значи да се строят мускулети за животни, които са по-леки от човек.

В куфара имаше голям бежав котарак. Той лежеше върху един чадър за дъжд. По-точно върху *бивш* чадър, защото това бяха крила, направени от чадър.

— Сега ще видите — рече Нахалницата и започна да слага крилата на котарака.

Котаракът се отнесе към тази операция напълно спокойно. Не бях виждала през живота си такъв невъзмутим котарак. Присвил очи, той разглеждаше лениво стаята, махаше добродушно пухкавата си опашка и като се домъкна до креслото, мушна крилата под себе си, легна върху тях и веднага заспа.

Обясних на Нахалницата къде е грешката ѝ. Не са достатъчни крила. Трябва целият организъм да бъде пригоден за летене. При това е от значение не само анатомията, но и психиката на животното. Трябва да умее и да желае да лети.

Това беше съвсем логично, но Нахалницата намръщи нос и поклати глава.

— Психика, казвате — рече тя пренебрежително. — Той си има психика...

Тя донесе от антрето куртката си, порови из необятния джоб и постави върху масата една мишка. Истинска, жива мишка. Всичко останало се разви за няколко секунди. Бежовият котарак скочи

мълниеносно върху масата. Той се спусна така, сякаш го бяха изстреляли от пушка. По всяка вероятност котаракът бе преценил безупречно скока си. Но беше забравил крилата. Та се разтвориха с трясък, котето беше във въздуха. И той прелетя над масата. Наистина гигантски скок: ако я нямаше стената, щеше да прелети не по-малко от трийсет метра. Той се заби в стената, тръсна зашеметен глава и се изви към тавана. Крилата скриптяха и тракаха, плашеха го и той се мяташе като побъркан около полилея. След това се случи нещо с крилата, защото премятайки се и съскайки, той падна върху креслото.

Известно време мълчахме. Чуваше се само тежкото дишане на котарака.

— Това е обидно — каза накрая Нахалницата. — Трябваше да взема прилеп. Щеше да го хване лесно. Как мислите, дали са нужни на народното стопанство летящи котки?

Уверих Нахалницата, че народното стопанство ще мине и без летящи котки. А също и без летящи кучета. Бях сигурна, че Нахалницата ще се досети и за кучета.

— Летящи кучета? — повтори тя замислено. — Те биха пазили доста добре стадата. Но колко хубаво, ако и те самите можеха да летят. Тогава нямаше да имат нужда от пазене.

— Кои?

— Овцете — каза нетърпеливо Нахалницата. — Ще прелитат до планинските пасбища, нали?

След една седмица в местния вестник се появи забележка: „Могат ли кокошките да летят?“ Авторът на статията, кандидат на биологическите науки, пишеше, че в продължение на няколко дни граждани са наблюдавали удивително природно явление — кокошка, която летяла продължително на голяма височина. Досега се смяташе, пишеше кандидатът, че крилата на кокошката не са пригодени за полет, но явно е, че ние още не сме проучили достатъчно едно такова обикновено същество като кокошката. Бележката завършваше така: „Няма съмнение, че след време науката ще разкрие тази загадка на природата“.

Бях сигурна, че тук няма никаква загадка на природата и че за всичко е виновна Нахалницата. Впрочем аз също бях виновна. Сама казах на Нахалницата, че крилата не трябва да бъдат безполезен товар. Може би това я е навело на мисълта за безполезните кокоши крила.

Позвъних на инженера, при когото бях ходила с Нахалницата.

— Знаете ли, в това има нещо — каза той, след като изслуша моите кратки обяснения. — Съществува бионика: техниката копира природата. Защо да не съществува, тъй да се каже, обратен клон от знанието. Може би девойката е основоположник на нова наука, която ще се занимава с внедряване на техническите средства в природата. Спомнете си само за конете, които подковаваме... И тъй, вие казвате летящи овце? Не зная, не зная, но ако се вземат зайци или земни мишки... Аз още сега ще направя някои груби изчисления...

На следващия ден във вестника се появи ново съобщение. Този път под рубриката „Произшествия“. В бележката се съобщаваше меланхолично, че лебедите, които си бяха съществували кротко в езерото на градския парк цели осем години, неочаквано се вдигнали във въздуха и изчезнали с голяма бързина в неизвестна посока.

Препрочитах съобщението, когато в коридора се разнесе звън. Беше Нахалницата. Никога не я бях виждала в такова добро настроение.

— Имам гениална идея — изрече тя още от прага. Беше страшно доволна и не се смущаваше от мрачния ми вид. — Сега ще ви разкажа всичко.

— За кокошката? — заинтересувах се аз.

— Кокошката — това е глупост! — махна с ръка Нахалницата. — Знаете ли, кокошката...

Тогава я попитах за лебедите, Нахалницата се намръщи нетърпеливо.

— Лебедите — и те са глупост. Може би са решили да прекарат по-голямата част от времето си във въздуха. Нали сама казвахте това? Ние само удължихме крилата им. Залепихме им пера, за да не бъдат безполезен товар. Знаете ли, на гълъбите също могат да бъдат удължени крилата. За скорост. Но с рибите ще бъде още по-интересно.

— С рибите? — повторих аз, опитвайки се да спечеля време.

— Е, да! Нали плавниците им всъщност са крила. Да речем, делфинът, представяте ли си колко хубаво ще лети? Или рибата-меч... Тя и така си развива осемдесет километра в час. А ако ѝ се монтират крила... Е, кажете — нужни ли са на народното стопанство летящи риби?

Ех, че момент! Чувствувах, че губя самообладание и не знаех какво да отговоря. Нахалната девойка, застанала пред мен, ми изглеждаше като фантастика, като живо въплъщение на фантастиката. Въплъщението беше нетърпеливо, незнаещо прегради, с изподраскан нос и остри пламъчета в очите. Трябваше да се направи нещо и аз се позовах на еволюцията: крилата и плавниците са резултат на дългия подбор като най-целесъобразна форма.

— Еволюцията, казвате! — без да ме изслуша докрай, рече Нахалницата. — Но нали еволюцията не е завършила. Тя продължава и сега, но по-бавно. А защонесега? Нали всичко може да бъде ускорено? Нека да подпомогнем еволюцията, нали разбирате?

Аз вече ясно си представях този „подпомогнат“ свят, в който летящи котки преследват прилепи, крилати кучета гонят крилати зайци, слонове с подводни криле изпреварват крилати делфини, а рибарите разпъват мрежите си във въздуха... Имах чувството, че съм пуснала духа от бутилката. Считах се — и то напълно сериозно! — отговорна пред човечеството.

И тогава ми хрумна спасителна идея. Идея не само подходяща, но и съвременна. Още малко и нищо вече не можеше да спре Нахалницата.

— Крила, казваш — рекох аз, имитирайки тона ѝ. — С крила всеки може да лети. Старомодно нещо са крилата. Виж, антигравитацията — това е друго нещо. Е, вярно е, че тя ще принадлежи на далечното бъдеще, но защонесега?

Сега, когато пиша тези редове, Нахалницата седи до прозореца с подвити на креслото крака. Тя чете „Физика за всички“ от Ландау и Китайгородски. Втори месец вече чете само физика. През това време не се случиха никакви произшествия. Тя седи погълната от книгата, гризе нокти и машинално навива кичур около палеца си. Всичко е тихо и спокойно.

Засега е тихо, засега е спокойно!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 31/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.